

[Vagn Bro.]

afskrækkende i Frihedsberøvelsen, bliver alene Antallet af Aar, som vil blive stort for de alvorlige Forbrydelsers Vedkommende.

Jeg tillader mig at udtrykke min Glæde over, at Udvalget er blevet enigt om Ændringsforslag Nr. 18, jfr. Ændringsforslag Nr. 20 til Ikrafttrædelsesloven, om Fængselsvæsenets Ordning. Jeg er ikke blind for, at Ministeriet, straks efter at den nye Straffelov er traadt i Kraft, kan møde med Forslag paa dette Punkt, og saa maa vi jo tage Stilling dertil, men jeg vil gerne have Lov til at pointere, at det, som har været den afgørende Grund for os til ikke at gaa med til paa det nuværende Tidspunkt at indføre en ensartet Straffeordning paa dette Omraade, var Hensynet til Erfaringerne, og jeg betvivler heller ikke, at Regeringen — den nuværende eller en kommende Regering — først vil lade Erfaringerne tale deres Sprog, inden vi kommer til at drøfte et saadant Forslag.

Ændringsforslag Nr. 28, der er stillet af det radikale Venstre og Socialdemokratiet og tiltraadt af Justitsministeren, maa jeg anbefale ærede Medlemmer at gaa imod. Dette Forslag gaar ud paa, at man ved en kongelig Anordning eventuelt kan fastsætte Arbejdsudbyttets Fordeling. Venstre mener, at Forholdet er dette, at det, der ydes de paagældende for deres Arbejde, alene bør have sin Begrundelse i Flid og god Opførsel; men i øvrigt er det Staten, der fuldbyrder Straffen, det er Staten, der har Omkostningerne derved, og derfor er det ogsaa Staten, som bør have Udbyttet. At man i de allerfleste Tilfælde som nu vil lade Fangen faa Del i Udbyttet, ja, det er en ganske anden Sag, og jeg er aldeles klar over, at det ogsaa vilde være meget forkert, om dette ikke skete, idet man jo derigennem oplærer Fangen til at faa Interesse for Arbejdet. Men vi ønsker ikke, at saadanne ensartede Forhold skal kunne fastsættes i en Anordning, da det i Virkeligheden alene er et rent individuelt Spørgsmaal, nemlig den paagældende Fanges Optræden i Henseende til Flid og Opførsel, der skal danne Grundlaget for, at han faar Del i Arbejdsudbyttet.

Endelig skal jeg blot gøre et Par Bemærkninger — jeg udtalte mig ret udførligt om dette Spørgsmaal under første Behandling — med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 46, der er stillet af Venstre og Konservative, og som gaar imod Forslaget om Dagsbodens Indførelse. Vi kan ikke gaa med til dette System af praktiske Grunde. Vi er aldeles ikke uenige i, at med Hensyn til Bødestraffes Idømmelse maa det væ-

sentlige være Hensynet til den paagældendes Betalingssevne, det er ganske givet, og jeg vil gerne have Lov til at slaa fast, at Partiet Venstre ogsaa i fuldt Maal har vist dette, idet vi gennem Ændringsforslag Nr. 5 til Ikrafttrædelsesloven har været med til, og jeg tør maaske sige ret virksomt har været med til, at foreslaa, at Bødemaksima i Sundhedsvedtægter, Politivedtægter og andre Bestemmelser ganske bortfalder. Vi har ikke haft den samme Ængstelse, som den ærede Ordfører har haft paa dette Punkt; vi tror, at Domsmagten her vil gennemføre dette paa en forsvarlig Maade, men vi har samtidig ønsket, at ogsaa paa disse Omraader maa det være saaledes, at de økonomiske Forhold hos den paagældende Overtræder maa være det afgørende. Vi tror ikke, at dette opnaas ved det efter vor Mening upraktiske Forslag om Dagsbod, og jeg tillader mig for mit eget Vedkommende at sige, at naar man har talt om dette Systems Retfærdighed og samtidig begrænser det til Straffeloven, saa synes det mig rigtignok, at det herigennem er konstateret, at ogsaa Forslagsstillerne i Virkeligheden ikke tør kovere for Retfærdigheden ført ud i sine Konsekvenser. Der er jo mange saare vigtige Omraader udenfor Straffeloven, hvor det maaske er endnu vigtigere, at man kan idømme meget høje Bøder, og hvis Dagsbodssystemet skulde være det bedste med Hensyn til at finde den rette Bøde, saa er det mig ubegribeligt, at Forslagsstillerne har taget det Standpunkt at begrænse det til Straffeloven; det forekommer mig, at man i Virkeligheden selv er blevet betænkelig, endog inden man er naaet Halvvejen.

Jeg skal saa endvidere lige bemærke, at vi er Medforslagsstillere til Forslaget om at bevare Undsigelsesparagraffen, og det forundrer mig i og for sig, at vi ikke indenfor Udvalget har kunnet blive enige herom. Her er der Tale om meget alvorlige Trusler overfor den enkelte. Vi plejer jo at rose os af det Retssamfund, vi lever i, og naar det er Tilfældet, saa skulde vi da ogsaa paa et Punkt som dette have en speciel Bestemmelse, netop i de grovere Tilfælde — og der er jo kun Tale om de Tilfælde, hvor der er en Sandsynlighed for Udførelsen af Truslerne —, en Bestemmelse, som jo for øvrigt ogsaa gennem den vedhæftede Statistik viser sig at have været anvendt for ikke saa forfærdelig lang Tid siden.

Ændringsforslag Nr. 72, som er stillet af Venstre, tilsigter at slaa fast, at Straffens Art ikke er afgørende for Spørgsmaalet om Frakendelse af borgerlige Rettigheder, og